

podstawie akt oraz opracowanie zagadnienia z zakresu budżetu i rachunkowości gromadzkiej rady narodowej.

§ 4. 1. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się: skład komisji kwalifikacyjnej, tematy egzaminu pisemnego, ocenę wypracowań i ocenę odpowiedzi ustnych oraz uchwałę komisji co do wyniku egzaminu.

2. Uchwały komisji kwalifikacyjnej zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

3. Na dowód złożenia egzaminu z wynikiem dodatnim egzaminowany otrzymuje świadectwo urzędowe, wystawione przez komisję kwalifikacyjną według wzoru ustalonego w załączniku do zarządzenia i zaopatrzone w pieczęć urzędową prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

4. W razie wyniku ujemnego egzamin może być powtórzony dwukrotnie w odstępach co najmniej półrocznych.

§ 5. Osoby ubiegające się o dopuszczenie do egzaminu powinny wnieść w tym celu podanie do prezydium wojewódzkiej rady narodowej za pośrednictwem prezydium powiatowej rady narodowej. Do podania należy dołączyć świadectwo szkolne oraz dokumenty stwierdzające staż pracy.

§ 6. 1. Zwalnia się od obowiązku złożenia egzaminu, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Mi-

nistrów z dnia 18 lutego 1958 r., osoby, które zajmowały stanowisko sekretarza gminy i ukończyły szkoły bądź kursy uprawniające do zajmowania tego stanowiska.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może zwolnić od egzaminu osoby, które ukończyły kursy administracyjne zakończone egzaminem obejmującym przedmioty, o których mowa w § 2.

§ 7. Przewodniczący i członkowie komisji otrzymują za udział w pracy komisji wynagrodzenie w wysokości przewidzianej dla kursów II stopnia w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 160 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1954 r. w sprawie zasad organizowania, prowadzenia i finansowania kursowego doszkalania zawodowego (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-67, poz. 849, z 1955 r. Nr 36, poz. 351, z 1956 r. Nr 79, poz. 957 i z 1958 r. Nr 11, poz. 67).

§ 8. Zarządzenie stosuje się odpowiednio do kandydatów na sekretarzy miejskich i sekretarzy osiedli w tych prezydiach miejskich rad narodowych i rad narodowych osiedli, do których zastosowano przepis art. 59 ust. 6 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 46 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 marca 1958 r. (poz. 137).

KOMISJA KWALIFIKACYJNA PRZY PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W

Ś W I A D E C T W O

Ob. ur.
w poddał się w dniach
egzaminowi na podstawie zarządzenia nr 46 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 marca 1958 r. w sprawie egzaminów dla kandydatów na sekretarzy gromadzkich (Monitor Polski Nr 23, poz. 137) i złożył egzamin z wynikiem dodatnim.

. dnia 195 . . . r.

(pieczęć okrągła)

Komisja Kwalifikacyjna:

Przewodniczący
Członkowie:
.
.
.
.

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 31 marca 1958 r.

w sprawie zasad zaopatrywania prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 zarządzenia nr 22 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 lutego 1958 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania

przepisów o zaopatrywaniu prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 10, poz. 59) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Źródłami zaopatrzenia prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego w artykuły spożywcze i przemysłowe są:

- 1) nie uspołeczniona drobna wytwórczość (przemysł prywatny, rzemiosło, chalupnictwo, przemysł domowy i ludowy) oraz składnice skupu artykułów drobnej wytwórczości;
- 2) produkcja rolna w zakresie produktów dopuszczonych do skupu wolnorynkowego przez przedsiębiorstwa nie uspołecznione oraz prywatne hurtownie artykułami spożywczo-rolnymi;
- 3) zakup od indywidualnych rybaków ryb morskich i słodkowodnych, z wyjątkiem węgorzy, łososiowych i sandaczy;
- 4) zakup od ludności przedmiotów używanych oraz towarów z przesyłek zagranicznych i towarów nabytych przez zbywających w instytucjach zajmujących się eksportem wewnętrznym;
- 5) państwowe i spółdzielcze jednostki handlu hurtowego oraz uspołecznione zakłady produkcyjne w branżach, w których nie występują jednostki handlu hurtowego.

§ 2. 1. Zakup przez prywatne przedsiębiorstwa handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego produktów rolnych dopuszczonych do skupu wolnorynkowego przez przedsiębiorstwa nie uspołecznione może być dokonywany:

- 1) we własnym zakładzie lub na targowiskach znajdujących się na obszarze województwa łącznie z miastem wyłączonym z województwa, w którym ma siedzibę przedsiębiorstwo, a gdy przedsiębiorstwo ma siedzibę w mieście wyłączonym z województwa — również na obszarze tego województwa;
- 2) na targowiskach znajdujących się na obszarze innych województw, jeżeli przedsiębiorstwo posiada uprawnienie (rozszerzone zezwolenie), wydane przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

2. Ograniczenia do zakupu na targowiskach, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do pasz objętościowych i runa leśnego oraz ryb, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

3. Zakupów, o których mowa w ust. 1, może dokonywać posiadacz zezwolenia osobiście, jego współmałżonek, członek rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym z posiadaczem zezwolenia lub agent mający wydane przez właściwy organ administracji handlu prezydium rady narodowej zezwolenie na zakup produktów rolnych na rzecz określonych przedsiębiorstw posiadających rozszerzone zezwolenia wydane przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego. Wymienione osoby legitymują się oryginałem zezwolenia i dowodem osobistym, a agent — również legitymacją agenta.

§ 3. Zakup przez prywatne przedsiębiorstwa handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego od ludności towarów z przesyłek zagranicznych i towarów nabytych przez zbywających w instytucjach zajmujących się eksportem wewnętrznym, z wyjątkiem tkanin w metrażu i wyrobów ze złota, może być dokonywany tylko w ramach specjalności branżowej, na którą przedsiębiorstwo posiada zezwolenie (koncesję), i pod warunkiem, że uprawnienie do zakupu tych towarów określone zostanie w zezwoleniu (koncesji) przez organ administracji handlu prezydium rady narodowej udzielający zezwolenia (koncesji) oraz że na dowodach zakupu tych towarów odnotowane będą data i nr dokumentu celnego lub dowodu nabycia towaru w instytucji zajmującej się eksportem wewnętrznym.

§ 4. Zaopatrzenie w jednostkach handlu hurtowego, o których mowa w § 1 pkt 5, może się odbywać tylko na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 5. 1. Organy administracji handlu prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych miast wyłączonych z województw zatwierdzają wnioski organów administracji handlu prezydium powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych o zaopatrzenie prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego

przez państwowe i spółdzielcze jednostki handlu hurtowego, a w branżach, w których nie występują jednostki handlu hurtowego, przez uspołecznione zakłady produkcyjne.

2. Zgłaszanie wniosków, o których mowa w ust. 1, przez organy administracji handlu prezydium powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych powinno następować po zasięgnięciu opinii właściwych miejscowo zrzeczeń prywatnego handlu i usług, a w miejscowościach, w których w zakresie handlu hurtowego działają tylko jednostki spółdzielcze, również po porozumieniu się z tymi jednostkami.

§ 6. Uprawnień do zaopatrzenia ze źródeł uspołecznionych wymienionych w § 1 pkt 5 w przypadkach ekonomicznie uzasadnionych można udzielać:

- 1) prywatnym przedsiębiorstwom przemysłu gastronomicznego w zakresie podstawowych surowców i towarów handlowych, niezbędnych do produkcji i obrotu, określonych w § 7;
- 2) prywatnym przedsiębiorstwom handlu detalicznego artykułami spożywczymi w miastach, osiedlach i gromadach, a także w miejscowościach uzdrowiskowo-leśnikowych bądź w punktach na szlakach turystycznych — w zakresie określonym w § 8;
- 3) prywatnym przedsiębiorstwom handlu detalicznego artykułami przemysłowymi — w zakresie określonym w § 9.

§ 7. 1. Zaopatrzenie prywatnych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego ze źródeł uspołecznionych (§ 1 pkt 5) w podstawowe surowce i towary handlowe obejmować może:

- 1) mięso (w tym również mięso końskie), tłuszcze wieprzowe, łój, podroby, wędliny i wyroby wędliniarskie;
- 2) ryby i przetwory rybne;
- 3) tłuszcze roślinne (olej, margarynę, ceres) oraz jaja, mleko i przetwory mleczarskie;
- 4) cukier, sól, mąki pszenne, pieczywo, kasze, strączkowe, makarony, ryż, ocet, musztardę, przyprawy, drożdże, warzywa, owoce;
- 5) kawę naturalną, herbatę, kawę zbożową, cykorię, wody mineralne i gazowane, piwo, wina;
- 6) papierosy, cygara, zapalki.

2. Zaopatrzenie prywatnych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego w poszczególne rodzaje towarów powinno być uzależnione od rodzaju zakładu gastronomicznego.

3. Zaopatrzenie prywatnych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego w napoje zawierające więcej niż 18% alkoholu może nastąpić tylko na podstawie zezwolenia wydanego w trybie i na warunkach określonych w rozporządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie określenia organów właściwych do wydawania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych oraz warunków i trybu ich wydawania (Dz. U. Nr 18, poz. 96).

§ 8. 1. Zaopatrzenie ze źródeł uspołecznionych (§ 1 pkt 5) prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego artykułami spożywczymi może obejmować:

- 1) mąki pszenne, cukier, kasze, pieczywo, wyroby mączno-cukiernicze, suchary;
- 2) tłuszcze roślinne, tłuszcze zwierzęce, wyroby wędliniarskie, jaja, przetwory mleczarskie;
- 3) sól, miód sztuczny, ocet, musztardę, drożdże, surogaty środków spożywczych;
- 4) warzywa, owoce, fasolę, groch, marmoladę;
- 5) karmelki i drażetki wszelkie, piwo, wody gazowane, papierosy, zapalki.

2. Rozszerzenie listy towarów, o której mowa w ust. 1, może następować za zgodą Ministerstwa Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu Spożywczego i Skupu.

§ 9. 1. Listy towarów dopuszczonych do nabywania ze źródeł uspołecznionych (§ 1 pkt 5) przez prywatne przedsiębiorstwa handlu detalicznego artykułami przemysłowymi

ustalać będzie Ministerstwo Handlu Wewnętrznego na wnioski centralnych zarządów handlu wewnętrznego, central spółdzielczych oraz organizacji nadrzędnych jednostek zbytu innych resortów.

2. Organy administracji handlu prezydów wojewódzkich rad narodowych i rad narodowych miast wyłączonych z województw określają ilości i szczegółowe asortymenty towarów, o których mowa w ust. 1.

3. Artykuły przemysłowe przeznaczone do sprzedaży prywatnym przedsiębiorstwom powinny być rozdzielane przez organy administracji handlu prezydów powiatowych (miejskich) rad narodowych zgodnie z wnioskami właściwych miejscowo zrzeczeń prywatnego handlu i usług.

§ 10. 1. Państwowe i spółdzielcze jednostki handlu hurtowego oraz zakłady produkcyjne, zaopatrujące prywatne przedsiębiorstwa, upoważnione są do sprzedaży towarów tylko przedsiębiorstwom posiadającym właściwe uprawnienia zamieszczone w zezwoleniach (koncesjach) na prowadzenie przedsiębiorstwa.

2. Jednostki handlu hurtowego obowiązane są prowadzić ewidencję ilościowo-wartościową towarów (surowców) sprzedanych prywatnym przedsiębiorstwom według poszczególnych odbiorców. Ewidencja powinna być prowadzona na bieżąco. W dowodach sprzedaży należy podawać imię, nazwisko i adres nabywcy towarów oraz numer i datę zezwolenia (koncesji).

§ 11. W przypadkach uznanych za uzasadnione organy administracji handlu prezydów powiatowych (miejskich,

dzielnicowych) rad narodowych mogą udzielać upoważnień prywatnym zakładom gastronomicznym na zakup artykułów zaopatrzeniowych w określonych jednostkach uspołecznionego handlu detalicznego na zasadach ustalonych w zarządzeniu nr 354 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 23 października 1954 r. (z późniejszymi zmianami) w sprawie prowadzenia przez jednostki handlu detalicznego sprzedaży dla konsumentów zbiorowych.

§ 12. Sprzedaż towarów (surowców) dla prywatnych przedsiębiorstw przez jednostki handlu hurtowego lub zakłady produkcyjne następuje za gotówkę po cenach obowiązujących dla uspołecznionych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego.

§ 13. Zarządzenie nie narusza ograniczeń wynikających z innych przepisów dotyczących obrotu towarowego i zaopatrzenia.

§ 14. Organy administracji handlu prezydów rad narodowych udziela przedsiębiorstwom dopuszczonym do zaopatrywania się ze źródeł uspołecznionych tymczasowych pisemnych upoważnień zezwalających na zaopatrywanie się w tych źródłach na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 15. Traci moc zarządzenie nr 81 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 marca 1954 r. w sprawie sprzedaży prywatnym przedsiębiorstwom handlowym artykułów spożywczych przez uspołecznione przedsiębiorstwa handlowe.

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

139

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 kwietnia 1958 r.

w sprawie wykonania ustawy o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe (Dz. U. Nr 17, poz. 73) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Powołane w instrukcji:

- 1) artykuły z dodatkiem „ustawy” — oznaczają artykuły ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe (Dz. U. Nr 17, poz. 73),
- 2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszej instrukcji.

2. Ilekroć w instrukcji mowa jest o „funduszu”, należy przez to rozumieć „fundusz gromadzkim na niektóre cele miejscowe”.

3. W razie wykorzystania przez rady narodowe osiedli, miast i dzielnic o charakterze rolniczym uprawnień z art. 1 ust. 3 ustawy, przepisy niniejszej instrukcji, dotyczące funduszu gromadzkiego i gromadzkich rad narodowych, stosuje się odpowiednio do funduszu osiedli, miast i dzielnic oraz do ich rad narodowych i ich prezydów. W tym przypadku wymienione rady narodowe — niezależnie od obowiązku powzięcia uchwały w sprawie wysokości i stawek wpłat na fundusz (załącznik nr 1) — powinny uprzednio powziąć uchwałę o wprowadzeniu na swoim terenie na określony czas lub do odwołania obowiązku wpłat na fundusz.

§ 2. W postępowaniu w sprawach wymiaru wpłat na fundusz stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym.

II. Zasady planowania i uchwalania wysokości funduszu oraz jego wydatkowania.

§ 3. 1. Prezydium gromadzkiej rady narodowej opracowuje projekt wysokości i stawek wpłat na fundusz (załącznik nr 1), uwzględniając przewidywaną w danym roku realizację wszystkich zadań wynikających z planu budżetu terenowego gromady i planowanych czynów społecznych na ten rok, po czym projekt ten przedstawia do uchwalenia gromadzkiej radzie narodowej. Gromadzka rada narodowa uchwała wysokość funduszu równocześnie z budżetem gromady.

2. Ustalenie wysokości stawek wpłat na fundusz powinno nastąpić w ten sposób, aby stawki te mieściły się w granicach zakreślonych w art. 8 ust. 2 ustawy, a jednocześnie pokrywały w całości — po uwzględnieniu przewidywanych ulg i zwolnień od obowiązku wpłat na fundusz — potrzeby gromady w danym roku kalendarzowym. Ustalona w ten sposób wysokość funduszu powinna również zabezpieczyć rezerwę nie przekraczającą 20% globalnej sumy funduszu.

3. Jeżeli okaże się, że przewidywane wpływy z funduszu nie zabezpieczają w pełni realizacji zaplanowanych w ramach funduszu zadań, gromadzka rada narodowa może — za zgodą powiatowej rady narodowej — uchwalić wyższe stawki wpłat na fundusz, aniżeli określone w art. 8 ust. 2 ustawy, nie więcej jednak niż o połowę. Podwyższenie stawek dla państwowych gospodarstw rolnych i leśnych nie może nastąpić.

4. Gromadzka rada narodowa może uchwalić dla indywidualnych gospodarstw rolnych, działek przyzagrodowych i in-